

Đề bài:

Có một câu chuyện xảy ra vào một buổi sáng cuối năm học: đó là sự ngộ ngàng của những cô cậu điểm 9, điểm 10 chợt bắt gặp một chú điểm 2 trong căn nhà tập bài kiểm tra của cô (cậu) chủ học sinh. Em hãy ghi lại câu chuyện đó.

Bài làm

Chíp Con của chị ơi! Chị biết rằng Chíp rất mê truyện.

Cuối năm rồi sao Chíp lại học kém đi như thế? Điều đó làm chị rất buồn. Nhưng không sao, chị vẫn để dành quà cho em đây!

Một câu chuyện lí thú về một điểm 9, một điểm 10 và một điểm 2, có thể Chíp đây! Chíp có biết không? Đây là câu chuyện chị tình cờ nghe được và chị luôn nhớ.

Chíp ạ! Trong một tập bài kiểm tra nọ, có bao nhiêu là điểm 9, điểm 10. Họ cùng nhau sống êm ả, đoàn kết. Họ có thói quen uống trà vào mỗi buổi sáng, trao đổi với nhau về mọi chuyện. Hôm ấy, dù mặt trời mới ló sau rặng tre, các điểm 9, điểm 10 đã tụ tập bên bàn uống trà, cùng ôn lại kỉ niệm tốt đẹp. “Trước kia chúng mình đều thật bỡ ngỡ, rụt rè. Bây giờ thì chẳng có gì có thể chia rẽ được chúng mình”. Niềm vui, niềm hạnh phúc tràn đầy, ai cũng nắm chặt tay người bên cạnh. Chợt có tiếng gõ cửa, rồi một giọng nói non nớt rụt rè vọng tới. Ai có thể đến giờ này? Ngạc nhiên quá, nàng điểm 9 Văn reo lên khe khẽ:

– A! Có thể là người bạn mới đến của chúng ta, có thể là một anh điểm Toán.

– Ủ! Đúng đây, hẳn là một anh 9, anh 10 đở chối giống chúng ta thôi. Bé điểm 10 Kỹ thuật nói thế và xoay bộ váy xinh đẹp, bông bênh của mình.

– Thế thì ta phải ra mở cửa, pha thêm trà lấy thêm bánh kẹo đi thôi, 9 Văn giúp tôi một tay nào!

Mọi người nhìn về phía cửa đơn đả: “Mời vào”. Nhưng lạ thật, ai đang đi vào mà lạ hoắc thế kia? Cậu ta chả giống ai cả. Người thì cứ cong như cái lưỡi câu, mặt thì ngơ ngơ, ngác ngác. Chà! Chị 10 Văn lên tiếng:

– Bạn là ai thế, khéo bạn làm rách áo của chúng tôi mất thôi, mà sao bạn trông xấu xí thế?

– Hả! Chết mắt! Chết! Thế là thế nào? Chẳng hiểu nổi nữa rồi – Cô 9 Địa xuýt xoa. Bây giờ tất cả mới nhận ra kẻ mới đến là điểm 2.

– Thế có nghĩa là cô chủ học xuống rồi sao? Trước kia cô chủ có bao giờ thế đâu? Chị 10 Văn trầm tư suy nghĩ.

Căn nhà đang huyên náo bỗng dung lắng xuống, bức bối quá! Kẻ đứng, người ngồi, đi đi lại lại, không nói với nhau câu nào. Điểm 2 sợ quá, dậm qua nó ngủ ngoài kia với sách vở, mọi người lánh xa nó hết, quay mặt đi, còn bây giờ, tình trạng còn tồi tệ hơn. Có lẽ điểm 2 sẽ bị tổng ra khỏi “nhà”.

Nước mắt đầm đìa, điểm 2 tủi thân và cảm thấy như mình vừa làm một việc gì tồi tệ. Nó lang thang trong cặp, bao ý nghĩ lớn vờn trong đầu không để cậu bé được yên.

Cô chủ mở cặp, nghe bạn gọi chạy ủa ra ngõ, để cho cặp nằm yên trên bậu cửa, chợt “vù” điểm 2 bị gió thổi đi, rơi xuống bụi cây. Nếu cố gắng điểm 2 có thể quay về nhưng nó quyết định sẽ ra đi. “Về nhà làm gì nữa. Có ai nghĩ đến mình đâu?”. Cậu bé lại khóc. Thôi tạm biệt mọi người.

Lại nói về căn nhà bài kiểm tra, các cô cậu điểm 9, điểm 10 đang hết sức hốt hoảng, ân hận. Họ lo cho điểm 2 quá, không còn cảm ghét nó nữa. Tất cả đổ xô đi tìm điểm 2. Nhưng không ai trong số họ tìm thấy điểm 2 đâu cả. Cậu ta núp trong một bụi rậm tối mò.

Chíp con! Em có biết chuyện gì đã xảy ra không? Chị đi qua bụi cây, nghe tiếng thút thít bèn vạch lá ra, điểm 2 co rúm người, sợ sệt. Chị bí mật đưa nó về ngôi nhà tập bài kiểm tra, nó lại khóc, khóc sung cả mắt. Lúc này mọi người vì không còn hy vọng tìm được điểm 2 đã quay về. Khi nhìn thấy điểm 2, ai cũng khóc, ôm chầm lấy xin lỗi:

– Điểm 2 ơi! Tha lỗi cho chúng tớ, chúng tớ cứ tưởng chính điểm 2 mang đến cái xấu cho cô chủ. Chúng tớ xin lỗi nhé!

Điểm 2 vui mừng và nhỏ nhẹ đáp:

– Chỉ vì cô chủ không còn chăm như trước nữa, cô hay xem phim nên mới bị điểm kém. Đó là lỗi cô chủ chứ có phải tại em đâu!

– Đúng đấy các bạn ạ! Cô chủ phải cần có một điểm 2 để thấy mình học đang xuống mà cố gắng lên. Chúng ta thấy đấy, cô chủ đã cố gắng rồi, ta phải cảm ơn bạn điểm 2 mới đúng – Chị điểm 10 Toán triết lí.

Chợt điểm 10 phá tan bầu không khí im lặng, vẫn giọng thánh thót, cô bé nói:

– Sắp đến lại có bài văn cô giáo vừa ra đấy, cô chủ sẽ được điểm cao thôi. Nào chúng ta phải vui mừng lên chứ! Phải ăn bánh kẹo, uống trà và múa hát!

Chị không được theo dõi tiếp câu chuyện, song chị vẫn biết rằng, sau cuộc gặp gỡ với điểm 2, các điểm kiểm tra sẽ gắn bó với nhau hơn. Nhưng Chíp ạ, dù sao cũng thật buồn khi cô chủ bị điểm kém. Có lẽ vì có nhiều điểm 9, điểm 10 nên cô ấy chủ quan, không chịu học. Như thế là không nên, phải không em? Phải cố gắng liên tục thì không bao giờ bị tụt lại, không phải buồn rầu.

– Vâng, chị ơi! Em sẽ cố gắng. Em sẽ không bi quan vì bị điểm kém. Em sẽ cố gắng, nhất định thế!

Chíp cười long lanh đôi mắt, cả tập bài của em cũng rộn lên những tiếng cười, tiếng vỗ tay khuyến khích, đồng tình.

Trịnh Nam Giang
Trường Năng khiếu Nga Sơn